

Керівні Принципи Візії 2000: Біблійні Студії

СТУДІЯ 4

Помісна і Вселенська Церква

Укладено о. Андрієм Ярмусем,
Відділ Місій і Освіти, УПЦК
Вінніпег, 2006

ПЕРЕДМОВА

У липні 2000 року Двадцятий Собор Української Православної Церкви в Канаді прийняв низку резолюцій, об'єднаних під заголовком “Візія 2000”. Ці резолюції охоплюють сфери духовного відродження, виховного розвитку, ефективної комунікації та повноважного управління; вони дали УПЦК директиви, що трактують внутрішнє життя особи, наші зв'язки з іншими Православними Церквами, наші ширші стосунки з суспільством.

Ці резолюції мають основою збірку “Керівних Принципів”; Принципи описують фундаментальні Православні вчення про суть земної подорожі людини, а також вчення про Церкву, у якій ми покликані реалізувати цей шлях. Ця серія Біблійних Студій має на меті дати можливість кращого ознайомлення з “Керівними Принципами”, які формували “Візію 2000”. Надіємося, що така ініціатива буде корисною всім, хто продовжує свою духовну подорож, своє життя у Святій Українській Православній Церкві в Канаді.

Ієрей Андрій Ярмусь, Вінніпег, 2002

Керівні Принципи 'Візії 2000': Біблійні Студії

СТУДІЯ 4. Помісні Церкви [Національні] та Вселенська [Світова/ Загальна]

1. Православна Церква може вважатися "співдружністю" самоврядних Церков. Хоча кожна помісна Церква має свої власні унікальні звичаї та мову, усі Православні Церкви поділяють одну і ту ж фундаментальну доктрину, богослужіння, мораль та духовність.
2. Сім'я Православних Церков регулює своє спільне життя через соборноправність – Вселенський ("Всесвітній") Собор є найвищою формою такого урядування. Вважається, що Сам Бог керує діяльністю Собору. Це віддзеркалюється у постанові, виданій першим Апостольським собором: "... Бо зволилось Духові Святому і нам..."(Дії 15:28)
3. Кожна помісна Церква сама відповідає за ведення свого внутрішнього і зовнішнього життя (напр., Статут і Правила Української Православної Церкви в Канаді). Однак, жодна помісна Церква не може робити рішень стосовно Православної віри і практик, котрі суперечили б рішенням, обов'язковим для Церкви в цілому.
4. Взаєморозуміння і єдність між усіма Православними юрисдикціями повинні бути важливими для усіх помісних Церков. Ця єдність включає: підтримування єдності усіх канонічних Православних Церков; примирення і узгодження з канонічним Православ'ям неканонічних структур; старання про єдність християн у ширшому сенсі.
5. Роль Церкви у суспільстві – нести свідчення Євангелія, відповідаючи на нагальні проблеми і завдання, що їх досвідчує суспільство. Церква не повинна ніколи йти на компроміс у своїх віруваннях і вартостях, але вона повинна мати свою відповідну позицію і голос у суспільстві.
6. Українська Православна Церква в Канаді, як одна з Православних Церков "Нового Світу", є визнана канонічно, є історично зв'язана з Вселенською Церквою через Вселенський Патріархат. Українська Православна Церква в Канаді як одна з трьох Українських Православних Церков Заходу працює і молиться за мир, взаєморозуміння до виникнення в Україні автокефальної Православної Церкви, визнаної усім Православним світом.

1. Православна Церква може вважатися "співдружністю" самоврядних Церков...

Коли читаємо Новий Заповіт, бачимо, що про Церкву мовиться як у множині, так і в однині.

Біблія описує Церкву і як одне Тіло, єдине для цілого світу, і як різні спільноти християн у різних місцевостях.

Цитати, де описуються Церкви в множині:

Дії 14:23

Римлян 16:16

1 Коринтян 7:17

2 Солунян 1:4

Цитати про Церкву в однині:

Дії 20:28

1 Коринтян 14:12

Галатів 1:13

1 Тимофія 3:15

Примітка:	Наведена вище цитата з 1 Послання до Тимофія, розділ 3, дуже важлива нам до роздумів. Вона пов'язує ідею Церкви зі спільнотою віруючих, котрі моляться разом. Ап. Павло каже "Божий дім" - це "Церква Бога Живого" та "стовп і підвалина правди". Інакше кажучи, Церква – не просто земна соціальна організація чи будь-яка інша. Церква є спільнотою людей, які збираються разом, щоб разом служити Живому Богові. Це служіння є Церкви, яке, як наслідок, скеровує і живить усі інші сторони нашого життя: комунікацію, навчання, управління, і т. п. Саме тому ми мовимо про дім, де молимося, як про "церкву", а про участь у богослуженні - "іти до Церкви".
------------------	---

Біблійні цитати з другої та третьої сторінок демонструють, що в апостольські часи, існувало двозначне розуміння Церкви. Перше, усі християни - єдині як члени однієї Церкви. Ісус не прийшов створювати величезну

кількість церков, а лише одну Церкву. Ісус збирає у цій Церкві усіх, хто вірить в Нього, і по усьому світі, і через усі століття. Це вчення Самого Христа, знаходимо у притчі, де Він ототожнює Себе із "Добрим Пастирем", Євангеліє Івана 10:1-16.

Іван 10:16

Зауважмо, Ісус не каже, що допустимо, щоб одна овечка була поза отарою. Він каже, що ці вівці теж повинні бути разом, приведені до Кошари (Церкви), і мають бути в опіці одного Пастиря (Христа).

Однак, в той самий час існувало розуміння кожної локальної християнської спільноти – разом священства і вірних – як Церкви. Таким чином, Св. Ігнатій Антіохійський писав у першому столітті, що там, де разом з їхнім єпископом зібрані вірні, там є Церква у всій Своїй повноті.

Існує один Христос, один Спаситель, Який заснував Свою Одну Церкву, щоб через історію

несла Місію Спасіння. Його Церква установа у різних регіонах світу задля місійної праці. Через ці міркування Православну Церкву можна уподібнити до співдружності.

"Співдружність", в якій перебувають усі помісні Церкви, це Добра Новина Спасіння, про неї веде мову і її засвідчує наше вчення, система моралі, духовна традиція і богослужіння. Навіть коли кожна локальна Церква буде надавати праці розповсюдження Доброї Новини власного унікального відтинку, все ж проголошуване Послання залишатиметься тим же самим.

2. Сім'я Православних Церков регулює своє спільне життя через соборноправність - Вселенський ("Всесвітній") Собор є найвищою формою такого урядування.

Усе, що ми робимо як Христові учні повинне мати у собі певний колективний елемент. Христос описує Своїх послідовників як спільноту, як групу. Первинне Біблійне слово на означення

"церкви" - "ἐκκλησία", воно означає "люди, що зібралися разом". Ось чому недостатнім є молитися самому. Ми повинні, рівно ж, збиратися разом, щоб бути об'єднаними у спільній молитві, бо й

Сам Ісус Христос дає своїм послідовникам визначення 'зібрані разом'.

Управління Церквою теж повинно здійснюватися спільно. Христос

показує нам це на прикладі, коли веде мову про те, як полагоджувати непорозуміння між вірними, знаходимо таке у Євангелії від Матвія 18:15-20.

Матвій 18:19 та 20

Наша форма спільного управління Церквою називається соборноправністю, від українського слова 'рада' – 'собор'. На кожному рівні організації життя Православна Церква адмініструється через низку "рад". Хоча відповідно до нашої церковної термінології ми знаємо їх під різними іменами – консисторія, рада, президія, комітет, і т. п. – по своїй суті вони усі є радами.

Національні Церкви регулярно мають свої собори (у випадку УПЦК – кожних п'ять років). Між соборами їх адмініструє синод єпископів та ширша рада, що складається з священства і світських осіб. В УПЦК це "Повна Консисторія", утворена єпископами разом з 9 священиками та 9 світськими членами.

Подібно, єпархія управляється своїми єпархіальними радами та

Церковними соборами. Їх можемо називати іншими іменами в нашій УПЦК, але по суті вони є тим самим.

Аналогічно, кожна парафія принаймні щорічно збирається на свої Загальні Річні Збори (що в дійсності є "міні-собором" для тієї спільноти), а день-у-день управляється парафіяльним урядом.

Найвищим типом Церковного Собору є Вселенський, або "Всесвітній" Собор. Ці Собори трактують положення віри чи діяльності й адміністрації, що впливають на Церкву в цілому. Рішення щодо віри називаються "догмами". Положення, які регулюють практичне життя віруючих називаються "канонами". Існує сім Екуменічних Соборів (див. Ст. 6 та 7):

Перший Вселенський Собор	Нікея, 325 р.	• Осудив <i>аріанство</i>, хибне вчення, що заявляло, ніби Син Божий був створений Отцем. • Прийняв постулати Символу Віри, званого як Нікейський, що стосуються Христа, тобто підкреслив вчення про те, що Син Божий є "єдиносущним" з Отцем.
Другий Вселенський Собор	Константинополь, 381 р.	• Підтвердив догми Першого Собору про божественність Ісуса Христа і постулював божественність Духа Святого. • Додав положення про Святого Духа і Церкву до Нікейського Символу Віри.
Третій Вселенський Собор	Ефес, 431 р.	• Відкинув <i>несторіанство</i>, яке вчило, що Ісус був тільки людиною, у якому тільки замешкав Син Божий. Ця єресь заперечувала, рівно ж, традиційне найменування Марії - "Богородиця". • Ствердив, що Син Божий є і Богом, і людиною: Той, Хто народився від Марії, є дійсно втіленим Богом. • Відстоював ім'я Марії як "Матері Божої" ("Богородиці"), що розуміється як сповідування божественності Її Сина.
Четвертий Вселенський Собор	Халкедон, 451 р.	• Заперечив теорії <i>монофізитів</i>, які настоювали на тому, що людська природа Христа була поглинута Його Божою природою, таким чином залишаючи Його тільки з одною природою. • Постулював віру в те, що в особі Ісуса Христа існує дві природи, Божа і людська – Він є і досконалим Богом, і досконалою людиною. • Ще раз підтвердив традиційний титул Марії - "Богородиця".
П'ятий Вселенський Собор	Константинополь, 553 р.	• Ствердив знов доктрину про дві природи Христа. • Осудив "спіритуалістичну" теорію Оригена, яка претендувала на те, що дух

		вищий від матерії, що людські душі існували ще перед створенням тіл, і що душа спасається окремо від тіла.
Шостий Вселенський Собор	Константинополь, 680-681 р.	• Осудив <i>монофелітизм</i>, який вчив, що Ісус мав тільки одну волю, тобто злиті божу та людську волі. Таке вчення розуміло, що Христос не був повністю людиною, бо цілковито вільна воля це одна з характеристик людської природи. • Підтримав Православну доктрину, що в особі Христа, Який є водночас і Богом, і людиною, існують й гармонійно функціонують обидві, божя і людська, природи.
Сьомий Вселенський Собор	Нікея, 787 р.	• Відкинув теорії <i>іконоборців</i>, які говорили, що вживання у богослужінні зображень ("ікон") є ідолопоклонством. • Визначив різницю поклоніння, належного тільки Богові, та поклоніння святим і їх зображенням, визначив місця богослужінь і богослужбові об'єкти. • Навчав, що поклоніння іконам є актом почитання зображуваного іконою, а не самого зображення. • Отці Собору також вказали, що аргументи іконоборців «не слід зображати Бога, тому що ніхто ніколи Його не бачив» мали б означати, що Ісус Христос не був Богом, бо ми <i>не бачили</i> Його. Ми не можемо малювати зображення Того, кого ми не бачили.

Багато хто навіть не уявляють собі, що Церква сьогодні не скликає "вселенських" соборів. Церква скликає "Великі і Священні Синоди", в яких беруть участь єпископи з усіх канонічних православних Церков. Титул "Вселенський" присуджується соборові тільки після підтвердження правильності його рішень. Таке санкціонування відбувається через проведення процесу, названого "апробація, прийняття", у ньому вся сукупність вірних дає своє схвалення результатам соборних дискусій.

Лиш тоді, коли рішення собору будуть "затверджені" усім Тілом вірних, йому може бути наданий титул "єкуменічного" ("вселенського"). Як тільки соборові присвоєно титул "єкуменічного", його догматичні положення та канони стають обов'язковими для віруючих всього світу, як сучасного соборові, так і поза ним.

Інша важлива річ, яку потрібно пам'ятати про соборне урядування Церкви – те, що історично його рішення базуються не на правилі більшості голосів, а на принципі консенсусу-одностайності. Усі учасники собору повинні прийти до одностайної згоди стосовно результату дискусії. Ось тому, читаючи церковну історію, бачимо, що собори першого тисячоліття тривали місяцями до прийняття рішення – кожен присутній єпископ (а їх було деколи сотня чи й більше)

повинен був абсолютно погоджуватися з думкою собору про сформульовані положення.

У Матвія 18:20 читаємо Христове повчання: "де двоє чи троє в Ім'я моє зібрані, - там Я серед них". Ми свідомі того, що коли Церква збирається на собор, то зроблені положення і висновки, (до того ж "схвалені" сукупністю всіх вірних) сходять від Самого Христа під натхненням Святого Духа. Це розуміння є очевидним у біблійному уривку про Перший Церковний собор, Апостольський. Його описано у Діях 15.

Апостольський Собор був скликаний заради питання про язичників, навернених до християнства. Одна частина християн вважала: оскільки Ісус був Месією юдеїв, язичники повинні спочатку ставати євреями, а потім можуть бути охрещеними в християн. Інша сторона стверджувала, що Добра новина існує для всього людства, а тому язичники можуть ставати християнами без адаптації юдейства спершу. Після обговорень Апостоли дійшли висновку, що язичники, котрі бажають стати християнами, не повинні перед тим ставати євреями. По закінченні собору апостоли уклали листа, який висвітлював їхнє рішення. Дії 15:28 виявляють нам апостольське розуміння того, що Сам Бог скеровував їх у прийнятті рішення:

Дії 15:28

Коли Церква збирається на Собор, вона збирається у присутності

нашого Господа Ісуса Христа, під керівництвом Святого Духа

3. Кожна помісна Церква сама відповідає за ведення свого внутрішнього і зовнішнього життя (напр., Статут і Правила Української Православної Церкви в Канаді). Однак, жодна помісна Церква не може робити рішень стосовно Православної віри і практик, котрі суперечили б рішенням, обов'язковим для Церкви в цілому.

Помісна Церква під управлінням керуючого єпископа сама адмініструє власне життя. Це стосується як внутрішніх справ (богослужіння, голошення Євангелії, підтримання порядку між парафіями, священнічі свячення), так і зовнішніх (відносини з іншими православними Церквами-сестрами, з іншими християнами і не-християнами, зі секулярним суспільством).

Однак, в управлінні Помісна Церква не може робити рішень, які суперечать загально прийнятим православним постановам. Якщо постійно існують однозначні положення загальновизнаної і прийнятої всіма Віри, то не мають права на існування теорії розкольні, чи відмінні. Єдність Церкви підтримується таким способом.

Новий Заповіт вчить нас про важливість збереження єдності усіх Церков у питаннях віри:

1 Коринтян 1:10

Римлян 16:17

У своїх повчаннях, скерованих до старійшин Церкви у Ефесі, Дії 20:28-30, Ап. Павло застерігає стосовно

тих, хто хотів би навчати свого власного євангелія, радше аніж проповідувати Євангелію Христа:

Дії 20:29

Знаючи, що завжди знайдуться такі, хто буде намагатися посіяти в Церкві насіння розколу і поділів, Церква завжди рішуче

наголошувала на важливості збереження єдинства у правильній вірі й обрядах. Отже, хоча кожна помісна Церква є відповідальною за

свої власні справи, у своєму управлінні вона обмежена рамками загальноприйнятих Православ'ям приписів віри й життєдіяльності. Такі обмеження гарантують цілісність Церковного Тіла.

Ті, хто має схильність критикувати Церкву в нашому секулярному суспільстві, можуть заявляти, що таке суворе дотримання обов'язкових для всіх обмежуючих принципів є ніщо інше, як намагання тих, хто при владі, підтримувати вплив своєї позиції. Однак, таке

мислення є цинічним та й історично неточним. Незліченна кількість чоловіків, жінок і дітей протягом усієї історії Церкви вибрали втрату свого становища, переслідування і смерть радше, аніж піти на компроміс у правдах Євангелія – отже, такий метод важко назвати "виграшним" сценарієм управління, або ж успішною владною грою.

Натомість те, що Церква завжди наполягає на істинності віри і життя, походить із обітниць Христа, які знаходимо у Євангелії від Івана.

Іван 8:31-32

Той, хто приймає Христове вчення, виробляє особистий досвід Його Істини. Христова Істина робить нас вільними – вільними від образ, докорів сумління, вини, гріха і, врешті, від самої смерті. Для православних християн ідея чіткого дотримання істинного Христового вчення, навіть перед лицем незчисленних відмінних концепцій,

означає – вибрати і поставити свободу вище від поневолення. Підтримуючи єдність істинної віри ("орто-δοξία" - "право - слав'я") й істинності в практиці ("орто-πράξις"), кожна Церква зберігає себе як одна із істинних Посудин Віри, яка приводить до спасіння.

4. Взаєморозуміння і єдність між усіма Православними юрисдикціями повинні бути важливими для усіх помісних Церков.

Хоча ми вже говорили на таку тему, у цьому плані важко перебільшити: одна з найбільших вартостей церковного життя - єдність. Святе Письмо говорить про Церкву як про органічну сутність – Христове Тіло.

Тіло функціонує оптимально тільки у тому випадку, коли усі його члени працюють разом і гармонійно. Про це говорить Ап. Павло у Посланні до Ефеських християн:

Ефесян 4:2-6

Подібно наставляє Ап. Павло і Коринтян:

1 Коринтян 12:24-27

Разом з тим ця єдність не може підтримуватися за всяку ціну. Якщо християнин вибирає прийняти іншу віру і не бажає повертатися до

істинної Євангелії, йому дозволять піти, швидше ніж йти на компроміс з Вірою.

Галатів 1:9

Примітка:	Український переклад пропонує фразу "хай буде проклятий". У мові оригіналу, грецькій, вживається слово "анафема", що означає "хай буде відчужений".
------------------	---

Завдання підтримувати єдинство Церкви включає і збереження цілісності Церковного Тіла, і рівно ж, спілкування з тими, хто блукає,

заохочуючи їх повернутися до Віри. Так Ап. Павло подає опис особистості єпископа та його праці:

Послання до Тита 1:9 постановляє, що одним із обов'язків єпископа є "переконувати противних". Щоб так поступати, верховні провідники самі мати повне знання Доброї Новини і любити її. Отож, старанність єпископа у вивченні і	Тита 1:7-9 практикуванні Віри є благословенням для нього самого, та й для тих, ким він опікується. Саме про це говорить Ап. Павло молодому єпископові Тимофієві у 1 Посланні до Тимофія 4:13-16.
---	--

Хоча Павло мовить тут зокрема про єпископа, цей принцип дійсний для всіх членів Церкви. Коли ми сприймаємо Добру Новину і боремося за те, щоб вірно жити нею, нас благословляє Бог, й інші також отримують благословення. Так, святі навчають нас: "Набудьте	1 Тимофія 4:16 Духа Святого, і тисяча біля вас спасеться." Сам Ісус дає нам урок про вартість і силу Церковної єдності у Своїй великій молитві до Отця за Своїх учнів під час Тайної Вечері.
---	---

Іван 17:22-23

Ці слова нашого Господа наголошують на дійсній важливості Церковної єдності й особистої святості. Обидві ці якості є найголовнішими факторами місійної діяльності. А вона є центром церковного життя. Остаточна

вказівка, "Велика Місія", яку дає Ісус перед своїм вознесенням назад до Отця, стосується саме проголошення Доброї Новини, Спасіння.

Матвій 28:19, 20

Наша основна праця як Ісусових учнів – заохочувати і переконувати тих, хто не в Церкві (або хто насправді знаходиться на її периферії), щоб увійшли у повноту життя Церкви, і у такий спосіб досвідчили особисто "істину, яка робить нас вільними".

Найкращий засіб переконування і заохочення інших, який маємо в своєму розпорядженні, - приклад життя, перетвореного Божою Доброю Новиною. Подібно, найбільшим свідченням здоров'я і життєздатності Церкви є те, що її члени живуть у єдності й відданості

догматам віри. Інакше кажучи, найкраще, що ми можемо зробити для своїх парафій та Церкви в цілому – втілювати на практиці те, що ми проповідуємо.

Роз'єднаність всередині Церкви шкодить кожному вірному зокрема, шкодить спільноті в цілому, і робить погану послугу Христові. Коли всі живуть разом у єдності віри, практики і принципів, тоді не тільки члени Церкви благословенні, але й Бог славиться. Він прославляється славою, яка виходить поза межі спільноти і освічує увесь світ навколо.

Филип'ян 2:14, 15

5. Роль Церкви у суспільстві – нести свідчення Євангелія, відповідаючи на нагальні проблеми і завдання, що їх досвідчує суспільство.

Символом Віри ми засвідчуємо свою віру в "єдину, святу, соборну і апостольську Церкву". Слово

"соборна" буквально означає: "те, що стосується, включає в себе все". Воно віддзеркалює нашу віру в

те, що Церква проголошує усе Євангеліє усьому людству.

Слово "апостольська" означає, що Церква "органічно" пов'язана з апостолами. По-перше, через істинне вірування і практикування віри, й по-друге, через безперервну спадкоємність єпископів, яка походить ще від дванадцяти апостолів.

Разом з тим, існує й інше розуміння слова "апостольська". "Апостол" – має значення "посланого". Апостоли були послані Христом проповідувати Євангеліє Спасіння.

Маючи дар Доброї Новини - свободи від гріха і смерті - Християни повинні нести цей дар у світ і ділитися ним з іншими. Усі ми “послані” Христом сповняти “Велику Місію”: “Ідіть, зробіть моїми учнями усі народи...”

Ніколи не слід думати, що Церква існує у вакуумі. Вона існує в історії, у певних місцевостях, і очікується, що вона співдіятиме з суспільством, у якому живе. Через цю взаємодію ми привносимо світло Євангелія у кожну особливу потребу й проблему конкретного місця і часу.

Лука 8:16

Матвій 5:14

Одне зауваження до цього: ми слідкуємо, щоб Євангеліє дійшло до світу, але не дозволяємо світові прийти до Євангелія.

Нашою метою є дозволити, щоб Христова Добра Новина просвітила впалий світ, так щоб усі люди могли воздати належну славу й хвалу Єдиному Богові й Отцеві усього.

Матвій 5:16

Ми ніяк не дозволимо вартостям впалого світу забарвити проповідь Доброї Новини. Коли євангельські правди спотворювалися світськими вадами, Церква падала в темноту, а її місія була скомпрометована.

У Третій частині "Біблійних Студій", ми розглядали ситуації семи Церков, до яких звернена Книга Об'явлення, ми бачили, чому вони впали у немилість Божу. Переглядаючи ті

сторінки, знайдемо, що дві з тих Церков образили Бога саме тим, що пішли на компроміс у вірі, дозволили чужорідним доктринам запламувати Євангеліє: Пергамська Церква (Об. 2:12-17) і Тіятирська Церква (Об. 2:18-28).

Мовлячи до християн в Тіятирах, Господь закликає їх, але й будь-кого, "хто має вухо ... чути, що Дух промовляє Церквам"(Об. 2:29):

Об'явлення 2:25,26

Примітка:	Слово "влада " означає владу і славу у Царстві Небесному.
------------------	---

Подібні настанови дає декілька раз Ап. Павло у своїх Посланнях:

Євреїв 10:23

2 Солунян 2:15

2 Тимофія 1:13-14

У Євангелії Ап. Івана Христос називає Себе Світлом для Світу

(Іван 8:12; 9:5; 12:46). Подібне читаємо у Матвія 5, Христос

ідентифікує своїх послідовників зі
Світлом для Світу, коли ми стаємо
членами Його Тіла, Церкви. У

Євангелії Ап. Івана знаходимо
положення про Христове Світло,
яке даватиме нам надію і відвагу.

Іван 1:4,5

Перед лицем будь-якого завдання,
проблеми нам не слід соромитися,
чи боятися визнавати свою віру,
погляди і свої вартості. Якщо ми
ходимо, розмовляємо чи діємо у

світлі Христа, вносимо це світло у
наш час і місце, то влада темряви
не поборе нас (і дійсно не може
перемогти).

6. Українська Православна Церква в Канаді, як одна з Православних Церков "Нового Світу", є визнана канонічно, є історично зв'язана з Вселенською Церквою через Вселенський Патріархат. Українська Православна Церква в Канаді як одна з трьох Українських Православних Церков Заходу працює і молиться за мир, взаєморозуміння до виникнення в Україні автокефальної Православної Церкви, визнаної усім Православним світом.

Ідеї, про які ми вели мову в останніх
абзацах п'ятого пункту – не просто
бажаний спосіб мислення. Протягом
усієї історії ми бачили, що Божі
Правди торжествують, навіть над
незліченною кількістю, що виглядає
непереможно. За доказом цьому
нам не треба шукати далеко. На
початку 90-х років, після падіння
Радянського Союзу настало

відродження Православ'я у країнах
колишнього СРСР, включно в
предківській Батьківщині УПЦК -
Україні. Сімдесят років войовничого
атеїзму в Східній Європі не могли
згасити полум'я віри на тій землі.
Так ми побачили, як знов
сповнилися слова пророка Ісаї:

Ісаїя 8:10

Бог і далі є зі своїм народом по всьому світі й веде його в повноту життя. Завдяки цьому існує Церква та її інституції, як на це вказує і

Ап. Павло у своєму листі до Ефесян:

Ефесян 4:11-13

Зростання "в міру зросту Христової повноти" наш ріст до духовної зрілості – це процес, про який ми говорили у першій студії цієї серії. Такий ріст характеризує не виключно людину. Церкви також, як органічні і живі спільноти покликані до зростання.

У третій частині Студій ми вивчали місіонерську працю апостолів. Апостолам належало йти в місто проповідувати Добру Новину, хрестити нових віруючих і опікуватися недосвідченими молодими спільнотами. Йому потрібно було залишатися там, аж доки нова Церква стане достатньо сильною, щоб могла сама себе підтримувати, з переважною масою членів і з колом її власних провідників, дияконів і пресвітерів, які були задіяні в управлінні разом з апостолами. Коли Церква досягала такого рівня, це був для апостола час залишати спільноту. Одна особа з числа пресвітерів мала бути обрана на єпископа, щоб перебрати

від апостола роль нового лідера спільноти. Коли нова Церква вже зміцніла, могла сама доглядати свої справи, тоді й апостол міг продовжувати свою місію в іншій місцевості.

За цим апостольським "шаблоном" у Православ'ї сформувався історичний зразок розвитку кожної Церкви. У певному географічному районі Церква зростає до такої міри, що, керована своїм єпископом, вона стає визнаною іншими Сестрами - Церквами як самоврядна, тобто автокефальна у всіх своїх внутрішніх і зовнішніх справах.

З огляду на падіння СРСР, триваючий соціальний та політичний розвиток української нації, наша Церква надіється й молиться, щоб відповідно до первісного зразка, у Батьківщині наших предків, Україні, постала визнана всіма іншими Православними юрисдикціями світу Церква, яка об'єднає усіх

православних вірних в єдине Церковне Тіло.

Як ми те вже побачили, така єдність – основна характеристика Церкви. Це, рівно ж, виразно воля

Христа про Своїх вірних, яку Він виявляє у Євангелії Івана, коли молиться Своему Отцеві на Тайній вечері.

Іван 17:11

Іван 17:22

У дусі Христового бажання для своїх вірних, "щоб всі були одне", 1990 року Українська Православна Церква в Канаді встановила Євхаристійну єдність з Екуменічною Патріаршою Церквою Константинополя. Через неї наша Церква отримала своє місце у площині світового Православ'я. Ми радіємо цій єдності з усіма іншими канонічними православними юрисдикціями всієї земної кулі. Ця спільність реально єднає нас з Церквою Христа і Апостолів, дає нам голос у Церкві.

Органічна єдність з Церквою є для нас абсолютною необхідністю. У західному світі ми зауважили чужорідний вплив на свою

духовність, він залишив нас з двома ідеями, незнаними класичній православній думці.

Перша - індивідуалізм, який постулює, що духовність є нашою особистою справою і ми не потребуємо включати до неї інших більше (чи менше), аніж ми хочемо.

Насправді, від нас і не очікують, щоб ми проходили шлях духовного життя самі. Це не тільки не корисно, але й не здорово. Безпосередньо вже в першій біблійній книзі нас навчають, що ми не були створені "самотніми вовками" у цьому світі.

Буття 2:18

Не добре для нас бути самотніми – чи соціально, чи емоційно, чи то духовно.

Друга західна ідея, яка просковзнула до нашого мислення - занадто піднесена ідея про Церкву, тобто, що "Церква" існує у світі без реальних, конкретних зв'язків, відносин, рамок. Натомість, Свята Православна Традиція і Святе Письмо вчать нас, що Церква є

реальною, конкретною структурою, яка складається з конкретних людей з дійсним зв'язком (краще сказати "спільністю") між ними.

Раніше ми читали слова Ап. Павла до Коринтської Церкви, які повчали їх про єдність як Тіла Христового. Слова Ап. Павла до Римлян теж дають свідчення до такого розуміння:

Римлян 12:4,5

Тіло – це конкретний матеріальний об'єкт, який існує у цьому світі. Якщо апостоли й інші великі вчителі Церкви ведуть мову про Церкву як про Христове Тіло – у цьому теж є явний підтекст того, що Церква є матеріальним реально існуючим у нашому світі об'єктом.

Як християни ми маємо вроджену потребу бути частиною реальної і матеріальної спільноти, Христового Тіла. Подібно, наш зв'язок повинен бути реальним. Єдність нашої Церкви з Екуменічним Патріархатом дає нам реальну можливість контакту з широкою Спільнотою Православних віруючих по цілому світі.

Єдність з Екуменічним Константинопольським Патріархатом – частина історичної спадщини українського православного народу. Протягом 500 років свого існування Православна Церква на українських

землях перебувала під юрисдикцією Вселенського Патріархату.

Дивлячись на той період нашої історії можемо сказати, що то був "золотий вік" Українського Православ'я. То був час таких великих церковних постатей як Св. Іларіон, перший Митрополит Києва та Св. Петро Могила, вони обоє були єпископами Константинопольського Патріархату.

Отримавши у 1990 році євхаристійну єдність з Константинопольським Патріархатом, Українська Православна Церква в Канаді ще більше зміцнила свій зв'язок з духовним спадком святих отців і матерів Русі-України.

Ця єдність із усім Христовим Тілом не є необов'язковою. У Євангелії Св. Івана це вияснює чітко Христос.

Іван 15:5

Наша єдність зі світовим
Православ'ям через спільність
з Константинопольською Церквою
є для нас запевненням у тому, що
всі наші зусилля, зроблені для Господа,
у вірі і з доброю волею, будуть успішними.
Праця буде на нашу користь і на славу
Бога та Його Царства.

